

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

کانون نویسندگان ایران در تبعید

۰۵ دسمبر ۲۰۱۲

سیزدهم آذر [قوس]

روز مبارزه با سانسور

جامعه ما زیر سلطه جمهوری اسلامی هنوز از سانسور، یعنی از بلائی رنج می برد که دیگر متعلق به دنیای کنونی نیست.

امروزه گسترش حیرت انگیز رسانه ها و وسعت سیستم خبررسانی و آگاه سازی، به پدیده سانسور ابعادی متعلق به دوران های سپری شده داده است. سانسور، به ویژه به شکل مستقیم آن و با حضور مأمورین ممیزی، عارضه ای عقب مانده است که بشریت در برابر آن به شدت مقاومت می کند. در دنیای امروز شدت رابطه های انسانی را دیگر نمی توان در چارچوب های کهنه سانسور جا داد و تبادل نگره ها را به بند کشید.

بی شک در بسیاری از کشورها هنوز سانسور برقرار است. اما اگر در این حکومت ها سانسور می کوشد در پوشش نامرعی و غیرمستقیم به کار افتد؛ در کشوری نظیر جمهوری اسلامی؛ به خاطر ماهیت عقب مانده آن، سانسور هم چنان شکل های سبعمانه خود را حفظ کرده است و مأمورین سانسور نه تنها با ممیزی مستقیم آثار فرهنگی می کوشند جلوی خبررسانی و مبادله افکار را بگیرند، نه تنها آثار تولید شده را حتا بعد از تأیید اولیه توقیف می کنند، می سوزانند و از میان می برند؛ بلکه به شکل جنایت کارانه و عقب مانده تری دست به زندانی کردن، شکنجه و حتا کشتار فرهنگ ورزان و مردمی می زنند که تنها اتهام شان ارائه فکر و اندیشه است.

اما نابه هنگامی جمهوری اسلامی و درماندگی اش در این است که خصلت تازه دنیای امروز، امر مبارزه با سانسور را چنان وسعت داده که عملاً تمام اقشار مردم درگیر آن شده اند؛ جدا از فرهنگ ورزان حرفه ای، کارگری هم که حقوق ماهیانه اش را دریافت نمی کند و اجازه ندارد برای رفع گرسنگی دست به اعتراض بزند و ناخشنودی خود را از ستمی که بر او روا می دارد بیان کند، نیز به صف اعتراض به سانسور و خفقان پیوسته است.

از همین رو هم هست که گستردگی سانسور و مقاومت همگانی در برابر آن هر روز در جمهوری اسلامی قربانی می‌گیرد و نمونه مشخص و تازه آن را هم می‌توان در قامت کشتن ستار بهشتی، کارگر وبلاگ نویسی که از حقوق کارگران دفاع می‌کرد؛ یا زندانی کردن نسرين ستوده به اتهام وکالت زندانیان سیاسی و یا منیژه نجم عراقی و فریبرز رئیس دانا به اتهام عضویت در کانون نویسندگان ایران مشاهده کرد.

اما سانسور دیگر باقی ماندنی نیست.

واکنش عظیم جهانی در اعتراض به قتل ستار بهشتی، زندانی شدن نسرين ستوده و اعتراض به زندانی شدن ده ها و صدها فعال کارگری که در دفاع از حقوق اولیه خود برآمده اند، نشانه بی اثر شدن سانسور و جلوگیری از انتشار خیر و حقیقت در دنیای امروز است.

جمهوری اسلامی متعلق به دوران عقب ماندگی است. این رژیم همراه سانسورش از میان خواهد رفت.

کانون نویسندگان ایران در تبعید

۱۳ آذر [قوس] ۱۳۹۱